

בענין: הקובלנה נגד [REDACTED] (רופא שיניים)

צו לפי סעיף 45 לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש)

נגד [REDACTED] (להלן הנקבל) חוגשה ביום 30.4.06 קובלנה, ולפיה הוא נהג בדרך שאינה חולמת רופא שיניים, כאמור בסעיף 56 (א) (4) לפקודת רופאי השיניים (נוסח חדש) (להלן הפקודה) ועל כך שהוא "התמיד להפר הוראות תחוק" כאמור בסעיף 56 (א) (4) לפקודה.

כל העובדות עליהן סומכת הקובלנה סבות סניב פרסומים שעשה הנקבל משך שנים לעיסוקו כרופא שיניים, תוך שנאמר או מרומז בפירסומים אלו שיש לו תואר של מומחה בתחומים שונים של רפואת שיניים ושל אורטודנטיה, בעוד הוא "אינו בעל תואר מומחה באורטודנטיה". הוא התמיד בעשייתו זו "תרף הפניות חרבות אליו בדרך".

בעקבות הגשת הקובלנה, וכנדרש בפקודה, מינה שר הבריאות ועדה שתשמע את שיש לנקבל לאמר, שתרכז את כל החומר הרלבנטי, ושתביא בפניו את ממצאיה והמלצותיה. הועדה שמונתה עשתה כן, והיא הגישה בסופו של יום שני דו"חות לשר הבריאות, האחד, שתאריך 24.6.07 הוכתר בכותרת "החלטת ביניים", והשני שתאריך 22.6.08 נושא את הכותרת "דו"ח לפי סעיף 48 (ג) לפקודת רופאי השיניים....". הדו"חות האלו הועברו אלי, כמי שסמכויות שר הבריאות לקבוע את הענישה המשמעתית הראויה, הואצלו אלי.

בהחלטת הביניים קבעה הועדה ש"השימוש החוזר של הנקבל בבטויים (המעידים על עיסוקיו, מומחיותו וכשירותו.... 1.1) שהשימוש בהם חותר במגבלות שנקבעו בדין.... (אפילו) לאחר אזחרות והתראות, הינה התנהגות בלתי חולמת רופא שיניים". עוד היא קבעה שפרסום שעשה הנקבל שממנו עלה שיש לו זיקה לאוניברסיטת תל-אביב מצביעה על "חוסר חוגנות שאינה חולמת רופא שיניים". יצוין שהנקבל הוא בוגר אוניברסיטת תל-אביב, ואולם זיקת הקשר הזו לא צוינה בפרסום שהוא עשה. כיוון שכך מצאה הועדה את הנקבל אשם בהתנהגות שאינה חולמת רופא שיניים.

בעקבות החלטת הביניים נתכנסה הועדה ביום 2.6.08 "בכדי להציג את הראיות ולהשמיע את חטענות לקראת הדיון על אמצעי המשמעת".

בישיבה זו אמר ב"כ הקובל, בין השאר, שמדיניות המשרד בנושא המותר והאסור לרופאי שיניים בפרסום פעילותם השתנתה בעקבות דיונים שנתקמו בענין זה. לפי המדיניות דחיום "מותר עכשיו להודיע לציבור את סוג העיסוק ... למשל אם יש רופא שיניים שרק עוסק באורטודנטיה הוא יכול להגיד שזה תחום עיסוקו, וזה בעצם מה שעשה הנקבל שלנו..." (החדגשה שלי - 1.1). הוא המשיך

ואמר שלשנוי המדיניות יש השלכת על "הקובלנה שלנו" ש"ככל מקרה אנחנו לא חיינו מגישים קובלנה על הענין של משהו שמכרסם את עיסוקו".

אני מבין שעמדנו חזקה שבנסיבות אלו חיבת הפרסום הכלול בקובלנה חוסר ממנה. לעומת זאת, כך אמר, "יש עוד מרכיב לכתב הקובלנה, זה שהוא חוזר למרות אזהרות..." הכוונה היא לעיקשות שיוחסה לנקבל לחזור על הפרסומים הללו למרות שהוא נתבקש להפסיק לעשות כן. בשל כך "אנחנו מבקשים מחברי הועדה לנקוט או להמליץ לשר חבריאות על נזיפה".

בדו"ח שלח כתבה הועדה "שמהותה הפרסום... ונוכח העובדה כי הקובלנה נגד הנקבל הינה נגד מעשי פרסום... לא נראה לועדה כי יש מקום לנקיטת אמצעי משמעת לגבי פרסומי העבר של הנקבל...".

אני מסכים לחלוטין למסקנה זו, ואני מאמצת. לצד מסקנתה בנושא פרסומת הכיעה הועדה את דעתה "שהתקפדה של משרד הבריאות (כזמן אמת) באשר לאופי פרסומי הנקבל... תאמה את המצב המשפטי כפי שהיה בפועל וחייב צייתנות מצד הנקבל... הנועלמות הנקבל מהפניות אליו... מחוזה והתנהגות בלתי ראויה המצדיקה תגובה משמעותית". בנסיבות אלו המליצה הועדה על מתן נזיפה משמעותית לנקבל.

נראה לי שתוצאה בה רואים, לצורך הליך משמעותי, את המעשה האסור שיוחס לנקבל, כמעשה מוותר, ולפיכך אין נוקטים גביו אמצעי משמעת, ובעת ובעונה אחת רואים כאי ציות הנקבל לחדול בו ממעשיו (מהם "זוכה" בחליך המשמעותי) עבירת משמעת, היא תוצאה הגורמת אי נוחות. אם המעשה עצמו "הומשר" בקיפיו, ההתייחסות אליו בעת ובעונה אחת כאל מעשה שצריך להמנע ממנו, ואם לא עובר הנקבל עבירת משמעת, היא הליכה על חבל זק שלא ברור מה המותר ומה האסור בה. שבעתיים נכונים הדברים כשספק אם בכלל כוללת הקובלנה אישום משמעותי זה. לא ברור אם ניתן להסיק מארבעת המלים: "... וחרף הפניות הרכות אליו" הכלולות בקובלנה אישום משמעותי בנושא זה.

בכל הנסיבות הללו וגם מסעמי סעד מן הצדק לו זכאי הנקבל במקרה זה, נראה לי שראוי להימנע מהרשעה משמעותית כלשהי במקרה זה, וכך אני מחליט.

2.9.08

ניתן היום

נשיא (בדימוס) של ביהמ"ש המחוזי בירושלים